

[Alsing Andersen.]

de Eksempler, som jeg her fremdrager. Vi har før været ude for den Slags Udtalelser med medlidende Skuldertræk over, hvor Forholdene er smaa herhjemme, underforstaaet, at de jo stadig bliver ringere, efterhaanden som Demokratiet trænger frem, bebrejdende Toner overfor det utaknemlige Fædreland, hvor der snart ikke er til at trives, efterhaanden som Demokratiet trænger frem. Ja, det er jo trist, som der blev sagt, men forhaabentlig gaar det nok endda, saa længe Arbejderklassen og den arbejdende Bondestand udfører det samfundsnødvendige Arbejde og frembringer de Værdier, som Arbejdet frembringer, og som Samfundet skal bygge paa. Man ser altsaa, at der dog foregaar Svingninger i det, der kaldes Nationalfølelsen, men jeg kan ikke lade være med ved denne Lejlighed at udtale min Forundring over, at vi Gang paa Gang skal præsenteres for saadanne Udtalelser endogsaa fra de saakaldte bedre, navnlig i national Henseende saakaldte bedre Samfundskredse i vort Land. Jeg skal ikke hæfte mig videre ved dette, men kun med Hensyn til den citerede Udtalelse sige, at hvis ikke dette Nødraab fra en Landsmand, en betrængt Landsmand, kan faa det konservative Parti til at fremsætte sit Redningsforslag for gamle Danmark, saa ved jeg ikke, hvad der skal til for at røre det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Hjerte. Men jeg skal slet ikke spørge om, hvornaar det kommer, for vi hørte i Gaar, hvorledes det ærede Medlem Hr. Holstein blev irriteret, og jeg har personlig oplevet før, hvorledes det ærede Medlem Hr. Christmas Møller bliver irriteret, naar man spørger om det. Man bliver fejtet af med det Svar: Vi skal nok selv bestemme, hvornaar vi vil fremsætte det konservative Forsvarsforslag. Men det er muligt, at der er adskillige konservative Vælgere ud over Landet, der er af den Opfattelse, at Timen maaske snart var inde til at faa at vide, hvad Meningen overhovedet er.

Men saa har man i øvrigt, som det allerede har været omtalt, mobiliseret en Række Udtalelser fra udenlandske Politikere. Jeg skal ikke fordybe mig i det, jeg kan ganske give Tilslutning til den Karakteristik, som er givet af andre Talere, og til de Bemærkninger, som er gjort af den højtærede Udenrigsminister om denne Sag,

men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa et enkelt Tilfælde, nemlig det Interview, som har været nævnt saa ofte her, med den engelske Politiker Sir Austin Chamberlain. Det fremkom i „Nationaltidende“ efter „Sydsvenska Dagbladet Snällposten“, og Dagen efter kom det i „Berlingske Tidende“, som altsaa kan rose sig af her at have haft den direkte Import. Men der var det ejendommelige, at de to Interviews paa de afgørende Punkter, der angaar Danmarks Stilling, bortset fra den Forskel, der maa blive, naar en Artikel skal oversættes fra Svensk til Dansk, falder nøje sammen, og at denne Korrespondance til „Sydsvenska Dagbladet“ er undertegnet K. B., og at Korrespondenten til „Berlingske Tidende“ hedder Karl Bøgholm. Det ser jo noget mærkeligt ud, men jeg indrømmer, at jeg ikke har nogen Vished, og jeg giver paa Forhaand en Undskyldning, hvis jeg her skulde være ude for en Mystifikation. Hvis dette er Tilfældet, er det jo et nyt Vidnesbyrd om, med hvilken Frimodighed Blade i Udlandet behandler danske Forhold, men hvis jeg ikke er ude for en Mystifikation, er det unægtelig et ganske pikant Eksempel paa den Virksomhed, som konservative Privatgesandter tillader sig at udfolde overfor den danske Rigsdag og Landets Regering.

Man faar et Interview i „Berlingske Tidende“, der skal vise, hvorledes de engelske Statsmænd ser paa Situationen. Altsaa, den danske Offentlighed bliver alarmeret Vest fra. Saa kommer i „Nationaltidende“ et Interview af denne samme Mand, Ord til andet den samme Udtalelse, taget efter et svensk Blad, fra dette Blads Korrespondent i London. Med andre Ord: dobbelt Virkning. Øst fra er ogsaa den offentlige Mening opskræmt. De svenske Blade interesserer sig voldsomt for dette, saa deres Korrespondent i London agerer ogsaa — og saa viser det hele sig maaske til Slut at være iscenesat af en konservativ dansk Journalist! Den tilsigtede Virkning er maaske opnaaet, i første Omgang, men det er vel dog tvivlsomt, om denne Virkning vil holde sig.

Man har her nævnt de forskellige Gesandtskabers Indberetninger, og man har bebrejdet den højtærede Udenrigsminister, at han ikke her har lagt alle Kort paa Bor-